

като видѣ непознатата да му махва благосклонно съ ржка, добави — Ами ти коя си?

Мария се усмихна, погали кучетата си.

— Знаеш ли пътя за Търновградъ?

Девојката не настоя въ любопитството си, изгледа само още веднѣжъ съ нескрито възхищение и удивление чудното момиче и каза:

— Отъ тукъ не го знамъ. Трѣбва да минемъ край нашата млина, за да ти покажа друма. Мене ме е страхъ да ходя много нататкъ — тя посочи мѣстото откъдето бѣ дошла Мария — казваха, че вчера нѣкой виждалъ тѣдѣва люде отъ четата на разбойника Темелко.

Дветѣ момичета бързо поеа пътя къмъ селото на дърварката. Мария на конь, другарката ѝ пешь, уловила за поводата магарето съ дървата. Тѣ подкачиха веселъ разговоръ. Мария разпитваше за живота имъ въ селището, за приходитѣ отъ млината, за домашнитѣ ѝ, като оставяше отъ време на време по нѣкое дърво знакъ съ копието си.

— Баща ми се върна съ рана въ крака отъ последната брань, не може да се дигне отъ легло. Братчетата ми сж още дребни. Майка ми посрѣща и изпраща людетѣ, които идатъ да си мелятъ брашното. А пъкъ азъ трѣбва да се грижа да събера малко по-малко дръвца за зимата, че тази година бѣше лѣтото сухо, нивитѣ изпогорѣха, не можаха да изпълнятъ отроцитѣ ямитѣ съ жито, не идваха много люде на млината — въздъхна момичето — а пъкъ има да плащаме травнина, волоберщина, пчелина.

Тѣ излѣзоха отъ гората и трѣгнаха по едни ширни, полегати сѣнокоси. Кроткъ вѣтрець разлюляваше шипковитѣ храсти, галѣше избледнѣлитѣ отъ слънцето тревн. Много далече нѣкъде отекваше звѣнъ отъ хлопоторки.

Изведнѣжъ момичето посочи съ ржка и извика:

— Ето нашата млина!

Върху голъ, скалистъ хълмъ се издигаше, оградена съ дребни кипурии и върти, малка, схлупена жрънка съ сламенъ покривъ и решетки на прозорцитѣ. Предъ вратата се чернѣеше дребна жена, която се оглеждаше на всички страни. Като зърна отдалечъ дъщеря си съ непознатия

много ржкѣ